

Передплата і пересилання:
поштамт ULM (Donau)
Виходить двічі на тиждень:
у середу і суботу.

Зволені: Authorized by European
Com. Civil Affairs Division - APO 757
- AG 383.7 - GEC-AGO - 14. July 1947

Гроші пересилати: Bankkonto
Nr. 01714 Bayerische Hypotheken-
und Wechselbank, Filiale Neu-Ulm.
Ціна на місяць з поштовими
витратами 8НМ. Часопис висилає-
ться після одержання грошей.

Вісник

Ціна — Preis 1.— НМ.

UKRAINISCHE ZEITUNG

Verlags- und Versand-
postamt: ULM (Donau)
Erscheint zweimal wöchentlich:
Mittwoch und Samstag

Lizenz: Authorized by European
Com. Civil Affairs Division - APO 757
- AG 383.7 - GEC-AGO - 14. July 1947

Zahlungen:
Bankkonto Nr. 01714 Bayerische Hypo-
theken- u. Wechselbank, Fil. Neu-Ulm

Bezugspreis: Durch Postbezug im
Monat RM 8.— aussch. Zustellgebühr.
Das Abonnement ist im voraus zahlbar.

Субота, 13. березня, 1948 р. — Число 22 (174) Pk IV

Samstag, 13. März 1948 — Nr. 22 (174) Jahrgang IV

Масарик покінчив життя самогубством

Кульмінаційний пункт чехо-словацької драми — „Загроза для світового миру й міжнародної безпеки“ — Об'єднані Нації мовчать

ПРАГА (РШТ. Радіо-Беромюнстер). 10 березня. Минулої ночі навітанку міністер закордонних справ Чехо-Словацьчини Ян Масарик покінчив життя самогубством, кинувшись з другого поверху своєї робочої кімнати. Вранці його знайшли мертвим у дворі. Похорони відбудуться в суботу.

Президія уряду опублікувала коротке повідомлення, що „міністер закордонних справ Ян Масарик відійшов із життя добровільно“.

ЛОНДОН (РІФТ). Вістка про самогубство Масарика викликала широкий відгомін серед світової громадськості. Англійський міністер-президент Етлі заявив, що Масарик не міг жити в задушливій атмосфері тоталітарної держави, бо він любив свободу. Приблизно так само висловився Бевін. Від імені опозиції В. Черчил сказав, що смерть Масарика — це важка втрата. Іден назвав її драмою, єдиною в своєму роді. Один американський офіційний представник заявив, що самогубство Масарика зробило більше враження, ніж страта Петкова. З смертю Масарика перервалася остання ланка зв'язку між Сходом і Заходом, — висловився інший американський представник.

ПРАГА (Радіо-Мюнхен). Комуністичний міністер внутрішніх справ Носек на засіданні парламенту подав відомості про самогубство Масарика. Згідно з цим, Масарик вистрибнув сьогодні вранці з свого службового приміщення. Далі повідомлено, що його поховано державним коштом з усіма військовими почесностями. Міністер-президент Готвальд виголосить жалобну промову.

НЬЮ-ЙОРК (Радіо-Мюнхен, РШТ). В світовій Раді Безпеки керівник чехо-словацької делегації при ОН д-р Ян Папанек заявив, що події в Чехо-Словацьчині становлять загрозу для світового миру і міжнародної безпеки. Він обвинувачував Советський Союз, що він допоміг комуністичній меншості шляхом державного перевороту прийти до влади в Чехо-Словацьчині.

ПРАГА (Зюдвестфунк). 11 березня. Чехо-словацька преса зазна-

чає, що заслуги Масарика в другій світовій війні залишаться незабутніми. Генеральний секретар ОН Трігве Лі вислав до президента Бенеша телеграму співчуття з приводу самогубства Масарика, висловившись у ній, що ОН глибоко засмучені цією втраченою.

ПАРИЖ (Зюдвестфунк). Президент Оріоль надіслав телеграму співчуття президентові Бенешеві. Генеральний секретар ОН Трігве Лі відбуває наради з своїми співпра-

цівниками, яких заходів мають ужити ОН на прохання чехо-словацького представника д-ра Папанека. В листі до маршала Сталіна Папанек обвинувачує ССРС в порушенні чехо-чловацько-советської угоди.

НЬЮ-ЙОРК (ББС). Керівник чехо-словацької делегації при ОН д-р Папанек закликає ССРС порушення Карти ОН. Д-р Папанек не вірить, що Масарик відійшов із життя добровільно.

Бенеш — в'язень пражського уряду

ПРАГА (Дена-ІНС). 9 березня. Керівник європейської служби американської пресової агенції ІНС К. Сміс в понеділок намагався відвідати президента Бенеша в його літній резиденції. З приводу цього кореспондент пише:

Минулого тижня в Празі кружляли чутки, нібито президент Бенеш подався до демісії, нібито він серйозно хворий і його тримають у його літній резиденції поблизу столиці. „Я вирішив довідатися про дійсну правду, безпосередньо відвідавши Бенеша. В супроводі кореспондента „Нью-Йорк Геральд Трібюн“ і перекладача я поїхав до Сезімової Усті — літньої резиденції президента. Поблизу резиденції нас оглянули три поліцаї. Чехо-словацькому воєводи, що стояв на варті

перед резиденцією, я показав свою стару службову виказку, це зробило на нього достатнє враження, і він відкрив вхідну хвіртку. Коло дверей будинку нас привітала небага президента, що взяла нас до робочої кімнати. До її дядька ми не могли добратися, бо йому дозволено приймати осіб лише з офіційною візиткою. Вона пояснила нам, що президент не склав своїх повноважень і ще в середу ранком прийняв міністра оборони генерала Л. Свободу, а також трьох видатних представників чехо-словацької армії. На запитання, чи існує якась імовірність демісії президента, вона лише знизала плечима. На запитання про стан здоров'я президента вона відповіла, що він ще слабкий, довго відпочиває вдень і пише свої мемуари. Розмова з панєю Бенеш викликала в нас враження, що цей будинок сповнений страхом і турботою. На цілий ряд запитань, які ми передали президентові через його небогу, він велів переказати, що йому прикро, але він не може відповісти. Під час нашого від'їзду нас затримала група воєнків і поліцаїв, наказавши нам злізти і показати свої виказки. Вони занотували наші прізвища і сердито запитували, як так ми наважились відвідати резиденцію, не маючи дозволу поліції безпеки. Через пів години нас звільнили, попередивши, щоб без відома охоронного персоналу ми ніколи не вдірались до резиденції“.

Гельсінкі поступають перед Кремлем

20 березня фінський уряд висилає делегацію до Москви — В'єнський пакт з ССРС теж імовірний — Втікачі з Фінляндії

ГЕЛЬСІНКІ (ЮП). 8 березня. Фінський уряд вирішив вислати делегацію до Москви, щоб почати переговори в справі запропонованого Сталіном пакту про дружбу і взаємодопомогу. Делегацію вже призначено і про це рішення кабінету повідомлено советського посла в Гельсінках. Винести таке рішення стало можливим після того, як соціал-демократи заявили, що „більшість фінського народу, щоправда, проти пакту“, але партія „не може висловитись проти переговорів“. Таким чином Паасікві здобув необхідну парламентарну більшість для налагодження переговорів після того, як народний союз і шведська народна партія висловились за переговори. Інші партії — селянська партія, консерватори і ліберали, що разом мають у парламенті 93 місця з 200 — висловились загалом за переговори з Советським Союзом і зокрема проти пакту про взаємодопомогу.

ГЕЛЬСІНКІ (АП). 9 березня. Делегація складається з семи представників парламенту й уряду, і її очільник фінський міністер-президент Покарала. За винятком комуністично-соціального народного фронту, всі фінські партії висловились проти військового пакту, бо, на їхню думку, він порушить нейтральність Фінляндії.

ГЕЛЬСІНКІ (Радіо-Беромюнстер). 10 березня. Як виходить з повідомлень французької пресової агенції АФП, фінська делегація виїде на переговори до Москви 20 березня.

ГЕЛЬСІНКІ (ББС). 11 березня. Советському послу в Гельсінках учора передано відповідь Паасікві на пропозицію Сталіна. Але тексту не опубліковано. Гадають, що вона достатньо відбиває погляди всіх фінських партій.

Нарада з Маннергаймом

Як довідуємось з німецького часопису „Бадіше Цайтунг“ від 9 березня, в неділю президент Паасікві мав нараду з маршалом Маннергаймом, щоб „у теперішній ситуації дати місце авторитетові цього імені“. В советських колах виявляють нетерплячку з приводу повільного обдумування остаточного рішення.

За повідомленням шведської преси, останніми днями до північної Швеції прибуло багато сотень фінських втікачів.

Де Голь домагається влади

КОМП'ЕНЬ (АП). 9 березня. Керівник французького РПФ генерал де Голь у своїй промові в неділю вимагав загальних виборів у Франції, щоб покласти край урядовій системі, що, за його словами, хворіє хронічною слабкістю і постійною кризою. Він, мовляв, ладен перебрати на себе керівництво країною.

Генерал зупинився потім на зовнішньо-політичних проблемах і підкреслив, що „недвозначна і беззастережна американська допомога Європі в економічній діяльності, а також у ділянці оборони“ — конче потрібна. „Близкавичний удар в Празі був останнім застереженням для французів від советського намагання опанувати схід“, — сказав він. На думку генерала, вільні держави Європи мусять утворити економічний, дипломатичний і стратегічний блок і координувати обмін своїх товарів, свою зовнішню політику і свої засоби оборони. Цей блок, що охоплював би 250 мільйонів людей, численні і багатократні додаткові допоміжні засоби та незвичайні інтелектуальні, етичні і моральні вартості, дав би старому світові нові шанси.

Долю Німеччини, оскільки це залежить від Великобританії, Сп. Лу-

чених Штатів і Франції, треба врегулювати таким способом, щоб німецький народ міг стати частиною західного блоку.

ПАРИЖ (АП). Французька преса приділяє промові де Голя багато уваги. Комуністичний „Се Суар“ пише: „Де Голь домагався вчора влади не як новий міністер-президент, а як шеф нового режиму. Він проголосив війну республіці“. Незалежний часопис правої опозиції „Ентр'ансіжан“ твердить, що досі де Голь ще ніколи так категорично не домагався влади. Кореспондент агенції Ройтер Г. Кінг з приводу промови пише, що політичні спостерігачі в Парижі пророкують, що де Голь може знову прийти до влади протягом наступних шести тижнів. Вперше після своєї демісії в 1946 р. де Голь офіційно висунув домагання передати уряд Франції знов йому і його прибічникам.

Готуються утворити німецький уряд

ВАШІНГТОН (Дена). 9 березня. Як повідомляла з авторитетних джерел агенція ІНС, Сполучені Штати, Великобританія і Франція готуються утворити німецький уряд для західних зон Німеччини, з центральним проводом, що проте матиме лише обмежені повноваження.

Поділ Палестини без участі Ради Безпеки

ЛЕЙК САКСЕС (ЮП). 8 березня. Наприкінці минулого тижня Рада Безпеки відхилила американську пропозицію, яку підтримують і Совети, про поділ Палестини. Цією ухвалою Рада Безпеки формально відсунула ще на 10 днів своє визнання плану поділу. Протягом цього часу представники п'яти великодержав обговорюватимуть ситуацію в Палестині і вирішать, чи тепершні заворушення в Палестині становлять загрозу миру. Не зважаючи на цю ухвалу Ради Безпеки, Палестинська комісія має намір протягом наступних трьох тижнів призначити тимчасовий уряд майбутньої жидівської держави, місцем осідку якої буде спочатку Головна Квартира ОН у Лейк Саксесі. Утворення жидівського уряду буде законним визнанням жидівської держави.

За повідомленням Ройтера, командувач арабської визвольної армії Фавзі ель Кавукі прибув із Дамаску до Палестини, щоб повести свою армію до бою. Добре поінформовані кола розцінюють прибут-

тя арабського головнокомандувача як сигнал до загальних приготувань широко запланованих боїв у Святій Землі.

ЕРУСАЛИМ (АП). 9 березня. Три жидівські бойові організації оборони — „Гагана“, „Іргун Цвай Леумі“ і група „Штерн“ — злилися в одну, щоб разом утворити збройні сили майбутньої жидівської держави.

Трігве Лі критикує ОН

НЬЮ-ЙОРК (Дена Ройтер). 9 березня. Генеральний секретар Об'єднаних Націй Трігве Лі заявив представникам часопису „Нью-Йорк Геральд Трібюн“, що ОН не є тим, чим вони мали б бути. Члени ОН, мовляв, нічого не роблять, що вони могли б зробити, щоб організація ОН стала успішною. „Нам не пощастило досягти остаточних рішень у справах більшої і конкретної ваги, як от у справі контролю атомової енергії, в питаннях збройних сил ОН і в проблемі обмеження й контролю озброєнь. Рада Безпеки часто заводила у вирішальних питаннях, бо не можна було досягти цілковитої згоди між постійними членами — великими п'ятьма“.

Рефлексії дня

„Дзвони б'ють на сполох“

Радіо принесло вістку, що чехо-словацький міністер закордонних справ Ян Масарик покінчив життя самогубством. Так, кров'ю підтверджується сумний досвід, що комуністична Голгота Чехо-Словацьчини починається. Історія, кажуть, повторюється!

Ми вже тридцять років проходимо свою Голготу. Та ми нікому не бажаємо свого досвіду, але дуже шкодуємо, що наш досвід пропадає даром. І дуже велику необхідність виявляє видатний англійський консерватор Іден, називаючи самогубство Масарика „драмою, єдиною в своєму роді“: за час большевицького режиму Україна видала немало своїх „безіменних Масариків“, що світ ніколи про них, може, так і не знатиме. А наші Голубовські, Вітики, Річицькі, Полози, Любченки, навіть Скрипники, що ім'я їм легіон! Але „світ“ залишався байдужим до наших змагань, бо тоді йому безпосередньо не загрожувала большевицька загибля.

Нині ж, коли большевицький дев'ятий вал затопив Східню Європу і б'є в береги Скандинавії, Балкан, і Центральної Європи загрожуючи Франції й Італії, — безпосередня небезпека нависла над цілим Заходом. Якщо й досі могли бути ще якісь ілюзії, то останні події в Чехо-Словацьчині і советські експерименти в Фінляндії розвіяли їх дощенту.

Самогубство Масарика показує, якою мірою облишені самі на себе і приречені в своїй боротьбі з червоним тоталітаризмом народи підсоветської окупації. Сталін робить своє „діло“ спритніше, ніж Гітлер. Об'єднаних Націй тим часом не чути...

З приводу подій у Чехо-Словацьчині австрійський міністер закордонних справ Губер минулого тижня сказав, що історія доведе: весною 1948 р., вперше з часу падіння гітлерівського режиму, в Європі знову „дзвони забили на сполох“ В. К.

НА ПЕРЕЛОМІ

Героїчна і кривава боротьба української партизанки з окупантом — це лебедина пісня нашої збройної акції доби другої світової війни. Бо наша партизанка це не партизанка Маркоса, для якої політично, матеріально і духовно працює кілька націквалених держав, а партизанка сьогодні зароженої і всіма кинутої напризволяще нації. Америка або не розуміє сучасної збройної боротьби українців, або ж робить вигляд, що не розуміє.

Це, звичайно, зовсім не значить, що боротьба української нації за незалежність втухне. Ні, вона напевно набере ще глибшого і ширшого розмаху, але в інших формах і іншими засобами.

Віра в швидкий удар між Сходом і Заходом, що його сподівалися відразу після ліквідації японського фронту — ця віра поступово втратилася. Те, що потрібний союз Сталіна для „очищувальної акції“ не викликав протесту з боку західних держав, ще раз підтвердило, що і Англія, і Америка ще далекі від того, щоб безпосередньо втрутитися в схід-європейські справи.

Ця ситуація в цілому (ми не гадуємо цілу низку наших акцій на міжнародному відтинку, що до них світ лишився поки що сліпим і глухим) зобов'язує нас не тільки до критичного перегляду політичної спадщини недавнього минулого, але й до наміщення єдиної лінії українського „закордону“ в його боротьбі за волю і незалежність нашої нації.

За яких же умов український „закордон“ зможе виконати позитивну роль в боротьбі української нації за незалежність?

а) **Орієнтація на власні сили української нації.** Безсумнівно, яка б не була безвиглядна наша ситуація сьогодні, ми ніколи не сміємо підпорядковувати українську політику чужим чинникам. Передусім працювати в напрямку мобілізації всіх матеріальних і духових сил нації на боротьбу за її свободу і незалежність, бо ні один народ у світі не здобув самостійності виключно завдяки сприятливій міжнародній кон'юктурі, а завдяки, насамперед, максимальній мобілізованості, згуртуванню всіх внутрішніх сил. Міжнародна ситуація і друзі тільки сприяли їхній перемозі.

Орієнтація на власні сили української нації в її боротьбі за незалежність мусить бути і першою неперушною засадою щодо тактики боротьби українського закордону як на сьогодні, так само і в момент неминучого удару комуністичного й демократичного світів.

в) **Справа внутрішнього упорядкування українського закордону.** Наше недавнє минуле ще раз доводить, що відсутність порядку на внутрішньому відтинку, відсутність координації всіх сил навколо одного центру призводить лиш до колосальних даремних втрат: матеріальних, духових, а найголовніше — втрат української крові.

Історичний досвід недавнього минулого показав, що нехтування де-

якими, ніби і малодійовими інституціями, нехтування деякими вихідними позиціями, що їх українська нація свого часу завоювала, нехтування певними здобутками нації, що вона їх мала свого часу, не тільки не допомагає, а навпаки наш рух як на внутрішньому українському, так і в міжнародному плані знецінює і ослаблює.

Адже факт, що недооцінка націоналістичним рухом революційних здобутків українського народу в добі визвольних змагань, здобутків у ділянці соціальних, національних і релігійних відносин в Україні аж до Уряду УНР включно — безсумнівно мала негативний вплив на кінцевий вислід наших змагань. А намагання надати ревкомом, призначенням тою чи іншою партією, прав суверенних урядів України показало в більшій чи меншій мірі лише нашу політичну короткозорість і зарозумілість.

Немає сумніву, що сьогодні боль-

шевицька Москва найбільше кричить супроти так званих „націоналістів“, „бандерівців“ тощо, але не забуваймо, що це тільки пропаганда, а там, де йдеться про міжнародну політику і дипломатію, там найнебезпечнішим ворогом для Москви був і лишається надалі Уряд УНР, ліквідація якого є найголовнішим завданням червоної Москви.

Історія Мазепинської еміграції свідчить, що Петро І і його наступники найбільш працювали для того, щоб знищити законного наступника Мазепи і втихомирилися лише тоді, коли останні співробітники Орлика навіки спочили.

Нам сьогодні не йдеться про те, чи сьогоднішній Уряд УНР є дійовим, тут важливий принцип, важливо те, що в боротьбі за незалежність саме Уряд УНР є надійною зброєю проти Москви, як на міжнародному, так і на внутрішньому відтинку.

Мануїльський, що представляє на

О. Н. водночас Москву і Комінтерн та ще й офіційно УССР, дуже легко зможе парировати супроти всіх ревкомів, дарма що вони називатимуться „Державними Правліннями“, „Національними Радами“, чи „Українськими Головними Визвольними Радами“, бо ж то ревкоми, реbelieнти супроти законного, мовляв, уряду УССР. Щодо уряду УНР, який вийшов з краю, був обраний конституційно управлений і не капітулював перед більшовиками, а тому має забезпечені позиції з погляду міжнародного права, то тут Мануїльському безсумнівно доведеться пасувати.

Не йдеться про кон'юктурну, мовляв, важливість демократичності Уряду УНР. Коли б ми мали не Уряд УНР, а навіть найбільш недемократичний, але законний уряд Української незалежної держави, то однаково ми мусіли б згуртувати всі свої сили навколо такого уряду.

Зупиняючись на справі впорядкування українського „закордону“, ми не зупинялися досі на монархічній течії української політичної еміграції, яка ніби була і є традиційним противником УНР. Для цієї течії, очевидно, психологічно найтяжче входити в Уряд УНР. Проте, в національній українській інтересі рішучо потрібно, щоб наші монархісти підтримували, а не гальмували працю майбутнього центру.

Патріоти-монархісти повинні розуміти, що підтримуючи державний центр УНР, ми це робимо для здобуття передусім державної незалежності української нації, і не наш еміграційний центр, а український народ рішатиме про форму державної влади в новій Україні.

Підтримка з боку монархістів такого єдиного координуючого центру свідчитиме лише про політичну зрілість і відповідальність української монархічної течії перед лицем грядущих подій.

Тільки з міркувань найбільшої управленості останнього Уряду Незалежної Української Держави, ми обстоюємо тезу про те, що саме УНР мусить стати для українського закордону і цілої визвольної акції єдиним координуючим центром.

Коли ми цього досягнемо, то не тільки наша репрезентація, але й організація цілої визвольної акції набере стрункої системи і ворожий агентури буде дуже важко кидати під ноги нам колони в нашому марші до мети.

С. ПІДГАЙНИЙ.

Скитальці знову в небезпеці

Під таким наголовком друкує статтю укр. часопис в Америці „Свобода“, використовуючи американську пресу, шпелення „Геральд Трібюн“. Як бачимо з неї, генерал Клей становить скитальників назвав „найбільш пекучою проблемою, особливо через брак відповідних асигнувань ІРО та через вороже ставлення німців, що може привести і до погрому“.

„За звітом Ріда, — говориться

далі в статті, — американська окупаційна влада сама визнає, що скитальники — це одверта рана, яку нема чим загоїти“. Через те, що бракує достатніх засобів, американці й далі допомагають у репатріації та допускають до таборів різних агітаторів, хоч і знають, що репатріюваних чекає гірка доля.

Через ці самі причини знову відбуваються скринінги, щоб зменшити число людей у таборах.

ОГОЛОШЕННЯ

В неділю 14 березня б. р. о год. 12 дня в Сант-Люкас Кірхе, Маріаннен-пляц, в Мюнхені відбудеться урочиста панахида пам'яті 15-ліття штучного голоду (1932-33) на Україні і мільйонів замучених братів наших.

Жалібна урочистість відбудеться за участю найвищого духовенства УАПЦ, численних священників та капелі „Україна“ проф. Нестора.

Запрошуємо українські інституції та громадянство прийняти якнайчисленнішу участь.

Доїзд трамваями 1, 4, 19, 30 — до Макс Цвай Денк-малъ або Ізаоторплиця.

Парафіальна Рада УАПЦ в Мюнхені.

Між війною і миром

(Замість міжнародного огляду)

З тривогою і надією приглядається сучасний українсь до арени міжнародної й політичної боротьби. Основні світові потуги — англо-американська і советська — вступили в нову фазу взаємовідносин. Коли перших півтора роки по війні вони витрачали на жести дружби, приязні і т. п., то останній 1947 р. пройшов під знаком одвертої війни, що в окремих районах земної кулі переходить на війну збройну.

Можна з повним правом сказати, що остання світова війна фактично не припинялася ані на один день. Як не в Китаї, то в Греції, як не в Індії, то в Ірані, як не в Палестині, то в Індонезії і т. д. — скрізь безперервно діяла зброя і лилася людська кров. Друга світова війна фактично не закінчена і триває далі. Таке враження, що всі мирові конференції і сесії різних міжнародних інституцій створені для того, щоб прикривати цей основний і невідрадий факт — війна триває далі. За всіма тими воюючими силами, що діють в різних місцях земної кулі, стоять два головних супротивники. Чи не кинуть вони в бій свої головні збройні сили? — Це питання, що сьогодні хвилює кожного.

Посленим темпом советизуючи всі держави, що опинилися по той бік „залізної заслонки“, московське Політбюро ніби очікує своє найближче заплановане небажане йому елементів на випадок війни проти західних сил.

Але чи дійсно почне Сталін війну? Чи означає вся його теперішня агресія

те, що він дійсно готовий почати „последній і решительний бій“? А чи не означає тільки прикривання бойовими гаслами і другорядними військовими операціями своєї внутрішньої слабості?

Це залежить виключно від того, наскільки західна демократія зуміє подолати економічну й політичну кризу та нормалізувати життя в усіх іше вільних від большевицького чобота країн. Сила СССР не в його армії, тим більше не в його пригноблених народах, а в економічній та в політичній кризі Західної Європи, в тому, Франція, Англія й Америка не проявляють належної послідовності й такти в розв'язанні проблеми визволення поневолених і колоніальних народів.

Правда, Америка — майже єдина країна світу, що вийшла з останньої світової війни економічно, політично і військово здоровою, свіжою, і ще більш зміцненою. Цей факт має колосальне значення. Не будь цього — СССР мав би перед собою відкриті ворота для завоювання всієї Європи, Азії та навіть усього світу. Інша справа, що внутрішня слабкість СССР повернула б рано чи пізно його світову перемогу на катастрофальну поразку. Але то справа непевного майбутнього, до того ж часу світ мусів би пережити жадливу добу світового СССР. Наявність потужних США поки що забезпечує світ від пекла світового СССР і в цьому величезне значення і місія США.

Але щоб виконати цю світову місію, Америка мусить вести таку політику, щоб увесь інший позасоветський світ став на свої власні і здорові ноги. Вона мусить перейти від політики допомогати пачки і американської диктатури, як одиниці світової валюти, до політики розширення шляху для самоздоровлення (самовизволення) інших народів світу. Вона повинна побачити й зрозуміти визвольні мрії і боротьбу поневолених большевизмом народів та всіма силами активно допомогти, а не заважати тим народам.

Видача на поталу НКВД нової підсоветської еміграції, що юридично була dokonana в Ялті, а фактично з кривавими інцидентами переводилась в Німеччину (Гердсфельдська і Кемптенська епопеї), в Італії (жахливі епізоди з українськими полоненими вояками і козаками), видача Дражі Михайловича, Петкова та інших провідників визвольного руху на Балканах, вороже або байдуже ставлення до відчайдушної боротьби відважніших представників українського (УПА), польського (ВІН), надбальтицьких і кавказьких народів — все це оправданно збуджує тривогу серед нас українців, насуваючи думки про слабкість західної демократії.

До таких самих тривожних симптомів слабкості англо-американської політики треба вважати потурання большевикам у Китаї, хитку і неясну політику супроти арабського світу, супроти Індонезії і т. д. і т. п. Ця політика також сприяла великому внутрішньому послабленню Франції та Італії. Вона дозволяє большевизмові далі обдирати німецький народ з тим, щоб усі нарікання і невдоволення німців спиртно скеровувати проти американців.

Плян Маршала, пакт Бевіна, реальна підтримка Греції і Туреччини становлять ніби зворот американської політики з окреслених вище рейок дефетизму і поступливості. Але слушно зауважив один американський журналіст, думку якого можна перефразувати так: загрожені народи потребують не замін своїх хорих ніг американськими прогезами і палицями, а допомоги в цілковитому оздоровленні і усамостійненні цих ніг. Нарп, щоб зробити Близький Схід незламною антибольшевицькою фортецею, не треба користатися підтримкою СССР в палестинському питанні, уможливлучи війну жидів і арабів. При відповідній політиці відродження арабського світу може стати одним із чинників успішного переломлення сучасної світової кризи. Та коли американці не зрозуміють і не включать цього арабського відродження у єдиний визвольний фронт — то большевизм використає його, як фактор дезорганізації протабольшевицького фронту.

Сьогодні немає певності, що Америка зуміє відмовитися від методів європейської політики першої чверті XX віку. Пригадаймо собі виступ проти суверенності націй і за світовий уряд відомого американського вченого Емері Ріве в його книжці „Анатомія світу“, пригадаймо книжку проф. Бергема „Боротьба за світ“, де пропагується ідея світової імперії під проводом Америки. Все це свідчить про те, що Америка сьогодні на роздоріжжі. Одна дорога — стара що нею довоєнна Європа прийшла до краху. Це дорога до об'єднання світу в один або двох імперіальних сферах. Друга дорога —

об'єднання світу на засадах Атлантичної Карти, на засадах визволення людей і народів та добровільної їх консолідації; головною перешкодою на шляху до цього нині є червоний імперіалізм Москви. Якщо Америка не піде рішуче і послідовно цим другим шляхом, а піде першим, то вона ризикує згубити себе і весь культурний світ.

На цьому непевному і тривожному тлі міжнародних подій і тенденцій чіткіше виимальовується завдання українського визвольного руху:

Всяляко кріпити і концентрувати свої власні сили, свою власну національну бойову організацію. Не покладати всіх надій на когось стороннього. Це наказує нам всяляко прагнути внутрішню — національну єдність. Не спускати з ока основного факту: наш народ під окупантом, сповнений затаєної ненависті до ворога, веде беззастану, у різних формах — одвертих і прихованих — боротьбу проти большевизму. В цій боротьбі 99% українського народу є моноліт, скріплений одним почуттям, одним жаданням, одною мрією: звільнитися від большевизму. Еміграція має додати до того чітке оформлення стратегії і тактики нашого визвольного руху, передумовою до чого є концентрація всіх зусиль наших закордонних сил на базі єдиного еміграційного уряду і єдиного революційно-визвольного комітету чи штабу.

Ми повинні всяляко підтримувати західно-європейські і американські змагання проти большевизму, допомагаючи їм правильно усвідомити і врахувати третю, силу — революційно-визвольний рух поневолених народів

В. БАКІАН

Література й Мистецтво

Шевченків рубікон

(Уривки)

Майже кожній повноцінній громадянській людині трапляється в житті пережити момент найбільшого занепаду, кризи, найбільшого знесилля, коли захитується віра — віра в життя, у власні сили й навіть сили власного народу та людства. Це страшний і відповідальний момент, який рішає раз назавжди долю людини. Життя ставить на іспит, на пробу. Воно ніби навмисне для цього іспиту навалює вперек життєвого шляху людини величезні труднощі духового, політичного, соціального, родинного й особистого характеру. Не всі люди однаково переживають цей вирішальний момент, не всі беруть на себе цей іспит, обминаючи кризу й гублячись потім на манастирях дрібязкового життя. Такі не стають повноцінними особистостями свого народу; вони ніколи не дають розвинути і проявитися тим гігантським силам, що їх затаїла природа майже у кожній людині.

Ці боязкі й слабкі ніколи не переживуть другого іпшого моменту, який може бути в житті теж майже кожній людині, якщо вона перебере кризу, моменту найбільшого піднесення і розквіту сил, коли тебе окрилюють надії і віра в життя, у свій нарід, у власні сили й коли ти ті сили з нечуваною енергією кидаєш у працю, творчість, життєву боротьбу і доконець найбільших дінь твого життя.

Словом, у житті кожної повноцінної людини буває свій рубікон, тільки багато людей не тільки не зважаються його перейти, ба навіть і не помічають, що він є.

Понад сто літ тому, перебуваючи у штормі жорстокої ідеологічної кризи, такий рубікон яскраво побачив перед собою і безстрашно перейшов його Тарас Шевченко. Між творами молодого Шевченка й творами, написаними в казематі, є розділ, який поет озголосив двома словами: "Три літа". Це 1843, 1844 і 1845 роки. Бо ці три літа Шевченко стояв перед своїм основним життєвим іспитом, іспитом, який мав вирішити, чи буде Україна в його особі мати свого генія і пророка, чи просто доброго, більш чи менш сентиментального поета. Чи піде він паркетними доріжками петербурзької кар'єри, чи крізь "Три літа", які потягли за собою петропавлівський каземат, десятирічну неволю і передчасну смерть, вийде віками панувати на престол українського духового світу?

То були воістину "тяжкі три літа" — велика епоха відчаю і дерзання, "бурі і натиску", грозова творча ніч, крізь яку пройшов поет на гору Синай, освітлюючи собі загороджені шляхи блискавицями своєї мислі.

Ціле сторіччя відчуває на собі українське суспільство животворящий вплив того подвигу поета, але яскраво усвідомити, як слід зрозуміти розвинути його не могло. Лише останніми десятиріччями потривав до рук шевченкознавців знаменитий Шевченків зшиток, що його гримав "під арештом" російський департамент поліції, і лише останніми роками в шевченкознавстві звернули спеціальну увагу на те, що "Три літа" становлять "одну цілість, один цикл".

І це тим більше знаменно, що сам Шевченко твори цього періоду залишив нам у спеціальному зшиті, окремо озголюючи їх "Три літа" і давши до них під однойменним заголовком поетичне програмове роз'яснення. Не кажемо вже про його листи і публічні висловлення того часу.

В останні передвоєнні і навіть воєнні роки цей розділ "Кобзаря", а саме твори 1843, 1844 і 1845 років, став предметом спеціальної уваги підсоветського шевченкознавства. Контрольовані і підстербані нагайкою і кулею НКВД радянські шевченкознавці бачать у "Трьох літах" тільки розчарування в національній романтиці та "класове прозріння" поета, намагаючись втиснути велетня в тісне прокру-

тове ложе марксо-сталінської схеми й попросту вливаючи Шевченка "в общерусское" річище російської революційної демократії. То вихолощування і нищення, "уникідливлення" спадщини, стара московська робота над розкопуванням і руйнуванням "Великого Льоху" — цього шевченківського символу національної духової скарбниці українського народу.

Емігрантське шевченкознавство, кероване незрівняним ентузіазмом науки про Шевченка Павлом Зай-

волі. Вона лишилася безсмертною сатирою на стиль і зміст московської імперії, що сьогодні так зловісно відродила в советській формі свою колишню роллю тюрми народів і жандарма Європи. Поруч Дантових картин українського кріпацького пекла — величний імператорський Петербург з царем, царцею, двором і "віроподданими" виступає, як лисогорська столиця і законодавець зла, для одних свята, для інших страшна, для всіх авторитарна, але для Шевченка — про-

з людським генієм античного царя — миролюбного Марка Аврелія.

Але Шевченко йде далі. Його герой не заломився, як Пушкінів, перед страхіттям ворожої сили. Детально нагадує він великому катові про кров і кістки народу, що лягли в підмурок великого міста. Детально малює і сучасні йому наслідки творива Петра: убогість петербурзького пролетаріату, антилюдське виродження імперського апарату на чолі з військом, двором і царем. Шевченко йде далі не тільки за Пушкіна, а й Міккєвича. Він осуджує і тих, хто поставив цей пам'ятник, які, закріпивши кріпальку імперію на Україні й Росії, були вдячні тому, хто уможливив їм цей успіх. Нитка йде далі через сучасність у майбутнє; і тут не бачить поет виправдання минулим диктаторам, як і всім "грядущим тиранам". І він не тікає перед грізною статуєю, а, прочитавши на ній напис Катерини: "Первому — Вторая" — кидає цим обом грізне прокурорське запитання:

Кати, кати, людоді!
Найлись обое,
Накрасили. А що взяли
На той світ з собою?

Бо жертви тиранів не відділямі від творинь тиранів, вони декваліфікують найбільші їх будівничі успіхи на судилищі майбутнього. Ці жертви і кличе поет до статуї Петра, вони оточують її і не дають оправданню пройти в майбутнє. Перший забирає слово гетьман Полуботко:

... Царю, царю!
І Бог не розсудить
Нас з тобою; кайданами
Скований зо мною
На вік-віки.

І душі погіблх при будівництві Петербургу козаків літають хмарою пташок над пам'ятником, закриваючи йому доступ до майбутнього.

І ми сковані з тобою,
Людодіе — змію!
На старанному на судили
Ми Бога закريم
Од очей твоїх неситих.

Маємо тут у Шевченка переконливий моральний протест проти славетного московського гасла "цель оправдывает средства", яким керувався і Петро і Гітлер, як сьогодні керується ним Йосип, і яким керуються всі найбільші злочинці світу. 1917 р. нападки тих загіблх при будівництві Петербургу козаків, гвардійці-українці, перші вдарили по тій будові Петра, що стояла двісті років. В цих гвардійцях діяв дух не "бедного Євгенія", а дух твердого Тарасового присуду, якого виконавцями вони стали. Упав і мідний вершник, як символ і дух. Проте, великий історичний спір на тому не скінчився. Ремонтуючи Петербург як символ і дух "грядущі тирані" мусіли замаскувати його під новим іменем — Ленінград. Сталін підняв на ноги й мідного вершника. Він наказав

графу Ал. Толстому написати реставраційну епопею — історичний роман "Петро Перший" в дусі возвеличення Петро, як прообразу Сталіна. Він наказав артистам і режисерам накрутити реставраторський фільм "Петро Великий". Він увів його в "Краткий курс истории ВКП(б)", як велику прогресивну силу. Мідний вершник знову скаче крізь ніч імперії і жене перед собою мільйонні отари божевільних од страху "бедних Євгеніїв"... Але ноги його обтяжені тепер кайданами не тільки перших, а й сьогоднішніх його жертв, і грізний дух Кобзаря стає йому на дорозі, закриваючи бога людськості, майбутнього од "очей його неситих".

Злочин може стати мотором злочинного ж прогресу людства. Але ніколи він не стане будівничим засобом справжнього прогресу людства, ніколи не був і не буде ліком проти пожираних людство суспільних хвороб.

Перед Фальконетовим вершником, на відміну від Пушкіна та Міккєвича, судить Шевченко й своїх земляків, що пішли на службу в імперський канцелярій Москви, русифікуючись і зраджуючи вітчизну, цвенькаючи по-московськи, "чорним лосом політи, московською блекоткою ... заглушені". Шевченко зробив і виклик ворогові і своїй нації, бичуючи зрадників, оскаржуючи рабів за покору і безвольність.

В цей час стоголоса кобза його починає звучати всіма тонами людської душі: ліричним плачем, їдким сміхом, ніжною любов'ю, громовим гнівом, глибокою вірою і страшим відчаєм. Воістину, то була мобілізація всіх душевних сил генія — самотника. І ми повинні зрозуміти, а не осуджувати (як тепер дехто з "полум'яних націоналістів" пробує) його відчай, який чорний він не був би часом. Ми повинні зрозуміти те велике трудне серце, що поруч із титанічним гнівом могло ридати, кричати, мовляти голодне. Ми повинні без осуду сприйняти хвилини розпачу, коли поет питав у свого приятеля Щепкіна:

Скажи, що робити:
Чи молитись, чи журитись,
Чи тім'я розбити?

Бо з своїми дерзаннями і мірилами він був зовсім самотній у своїй глухій долі. Бо він почував, що голос його гинів в пустелі — не до кого говорити, ніхто не почу-

Кому ж її покажу я
І хто тую мову
Привітає, угадає
Велике слово?
Всі оглухли, похилились
В кайданах... Байдуке!
Ти смієшся, а я плачу,
Великий мій друже!

Так каже він до Гоголя напередодні 1845 р. З цього відчаю і духу неспокою, з цієї атмосфери шукань атак і відступів, в кліматі великої любові до України і священної ненависті до ворогів, з цього до матеріального підложжя розореного генієм ґрунту виріс 1845 рік поета, рік найбільших його ідейних і творчих досягнень.

Юр. Д.

Андрій МАЛИШКО

Росло малим собі...

Росло малим собі убоге,
сумне, обрване. Така
і пісня падала гірка
про степ і віви, і чуже поле.
Мізерний простір. Мислі тісно.
І жовч на серці й на душі.
У люди йди, сестрице-пісне,
щоб гнів тебе не задушив...
...Лютує економ. І свиту
адрає за подушне з пліч,
варнак іде над шляхом битим,
і пожарами пахне ніч.
Схилилась дівчина Марина,
бере Тараса гнів і жаль.
І виряджає мати сина,
в Сибір далеко вираджа.
Чорніють села. Очі звернеш
до степу, до садів, до рік:
достиглий плід, гаряче зерно
пливе в помпійський засік.

О, дні гіркі! Плакучі ночі!
В Тараса сивіють виски.
І з свистом силе вітер в очі
сухіх Закаспійськіх.
Та й зійдти пісні клеїт орлій
хвилює глибину душі,
ту пісню не спіймать за горло
царям-панам, не задушить.
А шаленіють... Із злобою
шукать серця і руки,
щоб зла завдати... Ідуть віки,
і слава б'є твоя прибоєм!
Я вийду над веселим краєм,
в дугах каліна догора.
Хібащо в Каневі гора
та, може, сивий Кос-Арал
Мені минуле нагадає.

Із збірки "Лрика"
Харків, 1938.



цевим, зробило перший пролом до замуrowаного скарбу. Серед поясняльних статей до III. тому ("Поезії 1843—1847 рр.", за редакцією Павла Зайцева) є нарис Євгена Маланюка "Три літа". Тут ще 1935 р. вперше ставиться в потрібному напрямі питання. "Ці три літа були безперечним зенітом поетичної творчості національного генія", — пише автор. Визнання це не нове. Але важно те, що автор побачив саме в "Трьох літах" народження великого реформатора нації. "Цілком свідомий страшний віддалі між "своєю" Україною і реальною "Малорусією", він з усім надхненням поета, з усім запалом своєї вогненної натури намагався заповнити ту історичну і соціальну порожнечу, що побачив на батьківщині. Він намагався оживити гоголівські мертві душі української шляхти й розкрити очі опуканій кріпацькій масі, себто сполучити й оживити спаралізовані елементи нації, відхилити історичне життя в замерзлий національний організм.

Автор цілком слушно добачає в циклі "Три літа" закінчену ідеологічну концепцію і те, що вона "не з'явилася раптом, як несподіване "отрокровеніє". Її попередили роки шукань, самотніх мук і вагань, роки висвободження від може й нетривких, але натуральних у звільненого чужими людьми юнака — ілюзій."

Спір з мідним вершником

Згодом голос поета міцніє серед поглибленої кризи його попередніх уявлень. Крізь хвилювання і відчай іде він до свого Рубікону — і тут зустрічається з головним своїм ворогом. З мідним вершником, з символом Петра I, втіленням імперіального розгону Росії.

1844 року пише Шевченко знамениту поему "Сон", яка властиво коштувала йому десять років не-

тилюдська, реакційна, огидна і, що головне (бо говорять про почуття вишости поета над нею), смішна. Для імператора Миколи I-го, що прочитав під час слідства в справі Кирило-Методіївців поему "Сон", то була занадто гостра страва. Ніщо його так не вразило, як сміх з нього. Не маючи що сказати на захист себе, він стає в позу лицаря, який заступається за свою жінку: — Я розумію, — сказав Микола I, — коли він мене ненавидить і чорнить, але ж її, її за що? Навіщо б то вона не стояла поруч з ним на вершині тієї ерархічної піраміди нищення, мордобоя, підлости і фальшу і не поділяла з ним його "слави".

Так майже рівночасно з Пушкіним і Міккєвичем приходять на гранітовані береги болотної з природи Неві третій геній слов'янства. Після москаля і поляка — українця. Всі троє зупиняються перед Фальконетовим пам'ятником Петрові I. Пушкінів "герой" — цей інтелегентний бідний зарібник, втрапивши під час повені свою кохану дівчину, убогу хатину, яку знесло водою, знайшовши в Петербурзі загібель усіх своїх надій, пробує підняти кулак прогвозди проти статуї Петра. Герой "Мідного вершника" почувває безділність витворів могутнього царя. Іх нелюдськість. Але його протест лякливий, скороминув, як сполох слабкої дози магнії.

З панічним страхом тікає він тої ж хвили від грізної постаті, яка доганяє його своїм залізним гальопом безлюдними вулицями мічного Петербургу. Авторитарна психіка москаля, коли навіть непогоджується, то скоряється. Ібідний Євгеній Пушкіна з відчаю і страху втрачає нервову рівновагу, божевольє. Міккєвич — твердіший суддя. Він приводить проти Петра докази сучасності — антиприродність та антилюдськість Петербургу, порівнює Петра — народного ворога

Стаття проф. Дорошенка про УВАН

В Канадській газеті „Український Голос“ (Вінніпег) в числі 4 за 1948 р. надруковано статтю проф. Д. Дорошенка про УВАН. Подаємо з неї два уступи:

„Наслідком масової української еміграції весною 1945 р. на території окупованої американцями й англійцями Німеччини опинилось багато українських науковців з усіх українських областей—з Наддніпрянської України, з Галичини і з осередків старої еміграції на чужині—з Праги, Варшави, Берліну. Коли пізніше обраховувалося число тих науковців, і коли зложено було на з'їзді в Ульмі професійне товариство українських учених емігрантів, то нараховано їх коло 300 осіб. Натурально, що вже в кінці 1945 року виникла думка організувати їх в одне наукове товариство, щоб продовжити на еміграції наукову працю, перервану воєнними подіями, наскільки, розуміється, це було б можливо в тяжких умовах скитальського життя.

Зібралася в Авгсбурзі ініціативна група, яка опрацювала тимчасовий статут нової установи й план її праці. Названо установу „Українською Вільною Академією Наук“, вільною—тому, щоб одізнити її від Української Академії Наук у Києві, яка під советським режимом цілком утратила український національний характер і носить тільки назву „української“, складається в більшості з неукраїнських членів та співробітників, а головне—позбавлена свободи наукових дослідів, цієї необхідної умови наукової праці“.

„В цілому УВАН об'єднує в своїх групах понад сотню науковців. Діяльність її виявляється в улаштуванні наукових (звичайно прилюдних) засідань, т. зв. конференцій, і у видавництві. З огляду на свої дуже скромні матеріальні засоби—головним джерелом своїх прибутків УВАН має невеличку щомісячну субсидію від Центрального Представництва Української Еміграції—видавництво виявляється у випуску „Бюлетеня“, де друкується звіти й короткі резюме доповідей, заслуханих на наукових конференціях, і зрідка публікації окремих праць. Підготовлена до друку ціла серія публікацій, напр. наукові збірники, але брак коштів

спиняє видавничу діяльність УВАН. Треба згадати, що при УВАН існує Музей-Архів, де вже зібрано сотки книжок і тисячі документів. Між ін. 300 примірників книжок і часописів передано до Ватиканської бібліотеки в Римі. Існує також при УВАН і Товариство охорони могил, яке опікується могилами членів еміграції, що поховані по різних цвинтарях усіх зон окупованої Німеччини.

Коли ми отак переглянемо склад УВАН і її діяльність, то само собою насувається питання: а які ж мають бути її взаємини з відновленим Науковим Товариством імені Шевченка? Чи обидві установи мали б злітатися в одну, і коли так, то на яких засадах? Це питання постало вже на весні минулого року, але воно й досі не вирішене остаточно. Думка українських учених поліпилася. Одні стояли на тім, що треба об'єднати обидві установи, мовляв, бо інтереси самої української науки, а особливо її зовнішньої репрезентації перед чужим світом вимагають, щоб існувала одна наукова установа, а не дві. Однак ця течія стояла на тому, щоб УВАН злилася з Наук. Тов. ім. Шевченка й перестала існувати як окрема самостійна установа. Знов же представники другої течії доводять, що УВАН вже виявила свою діяльність, а Наукове Тов. ім. Шевченка ще мусить показати свою працю, що покищо воно живе відгуком слави колишнього Наукового Товариства з часів Грушевського і Франка, що воно ще мусить оправдати своє спадкоємство по тих часах і заслужити колишню репутацію й авторитет старого Наукового Товариства ім. Шевченка. Можна думати, що обидві течії знайдуть якийсь компроміс і порозуміються, щоб провадити дальшу працю в повній згоді й гармонії між обома установами, не передірюючи питання про злиття або про підпорядкування однієї наукової установи другій. І це, на мою думку, тим легше досягти, що між членами й співробітниками УВАН є ці-

лий ряд дійсних членів колишнього Наукового Тов. ім. Шевченка з його львівських часів, і їм інтереси цього Товариства повинні бути близькі й дорогі. Та й сам автор цих рядків є звичайним членом Наукового Товариства ще з літа 1904 року, а дійсним його членом з осені 1923 року, і мало хто стільки написав про пряку Тов. з метою її популяризації (починаючи з статті у житомирській „Волині“ 1901 р.) як саме він,—отже не можна й йому закинути якусь спеціальну неприхильність до Наукового Тов. ім. Шевченка! Отже будемо надіятись, що в справі дружньої, товариської співпраці обох установ дійде до згоди—в інтересах української науки та її прес-тижу“.

„Такого він не бачив 30 років“

Добрій стратег чи тактик в своїх калькуляціях перед наступом вибирає певний об'єкт, який має здобути, щоб завдати ворогові поразки. Наші ж примітивні стратеги вирішили відразу розпочати наступ по всьому фронту, не обчисливши докладно чи дадуть собі раду з своїм „ворогом“. Вони дуже помилилися в своїх обчисленнях, як наприклад, щодо газети „Українські Вісті“. Вони думали, що мають до діла лише з редакцією цієї газети, — але тим часом виявилось, що за „Укр. Вістями“ стоїть велика частина української громадськості. Одночасно з наступом на „УВ“ ті ж свистуни розпочали наступ і на другу українську організацію—Союз Українських Ветеранів. Як в першому так і в другому наступі вони на перебирають в засобах.

Розпочали вони свій наступ на СУВ насамперед анонімами, якими хотіли скомпромітувати тих визначних старшин, що очолюють Союз або спричинюються до розросту СУВ. Для досягнення своєї мети вони не зупинилися навіть перед тим, щоб заснувати „нові філії“, на чолі яких стали „дуже заслужені“ українські поліцаї або кооператори. Але виявилось, що цього замало і вони розпочали стріляти з „тяжкої артилерії“, як напр., в Регенсбурзі, причому додержуючись своїх засад, стріляти з „укриття“ і на безборонних. На терені Регенсбургу існує фі-

До українських купців, промисловців і заробітчан з торгу та виробництва

„Третій рік існують самоврядні та допомогіві органи української еміграції на чужині. Багато за цей час пороблено в справі збереження фізичного і морально-правного стану наших людей та по розбудові й уможливленні для нашого громадянства культурно-освітнього та релігійного життя. Перед нами стоять ще величезні завдання—це далі моральне й фізичне збереження нашої еміграції, переселення й оселення її, понесення в світ правди про нашу батьківщину, утримання, поширення і поглиблення нашої освіти, культури, науки і релігійного життя. Переведення всіх цих завдань потребувало і потребує відповідних матеріальних ресурсів. Ці матеріальні ресурси добровільно складало наше свідоме громадянство у формі сплати національних вкладок, відрахувань з обігу та пожертв. Але не всі українські громадяни сумлінно виконували свій національний обов'язок. Поважна кількість осіб не складала своїх пожертв і внесків—частково з власного небажання, а переважно з причин байдужого і незадовільного стану організації і переведення збірок ЦПУЕ деякими нашими ланками та таборовими Управліннями. Багато наших свідомих громадян стало на шлях безпосередніх виплат своїх внесків у спосіб поштових переказів на ім'я ЦПУЕ. Справедливо лунають голоси і вимоги, щоб наші заможні українські кола відчули себе зобов'язаними скласти більші офіри на наші допомогіві та культурно-освітні і наукові цілі. На жаль, доводиться констатувати, що за винятком кількох осіб наші заможні кола не тільки не склали більших пожертв, а навіть не сплачували мінімальних внесків із свого обороту і своїх прибутків.

Українська громадськість і вищий орган ЦПУЕ пред'являє свій рахунок до наших купців, підприємців і людей заробітку і звертається із закликом не тільки виконати свої зобов'язання щодо мінімальних зобов'язуючих внесків, але скласти більш поважні суми своїх пожертв на наші громадсько-політичні, суспільні допомогіві і культ-освітні та наукові цілі.

Нехай березень-квітень 1948 р. будуть тими переломними місяцями, де б факти матеріальних пожертв ствердили б Вашу добру волю, Ваше зрозуміння спільних справ. „Віра без діла є мертва“.

Ваші платежі і Ваші пожертви на загальні цілі і за спеціальним призначенням просимо направляти до ЦПУЕ на адресу: Авгсбург, Юденбергштрассе 8/II.

Центральне Представництво Української Еміграції в Німеччині.

Ваші платежі і Ваші пожертви на загальні цілі і за спеціальним призначенням просимо направляти до ЦПУЕ на адресу: Авгсбург, Юденбергштрассе 8/II.

Ваші платежі і Ваші пожертви на загальні цілі і за спеціальним призначенням просимо направляти до ЦПУЕ на адресу: Авгсбург, Юденбергштрассе 8/II.

В. ЛЕВИЦЬКИЙ

3 подорожнього записника

23. 1. 1948. Мюнхен-Фрайман. Нарешті, прийшла та хвилинка, коли можу витягти з кишені плаща куплені заздалегідь поштові картки і писати до всіх рідних і знайомих у Німеччині, починаючи більш-менш такими словами: „Сидимо всі троє у вагоні, яким за яку годину-дві маємо виїхати в напрямі Дінгольц, а там на корабель і до Канади“. Наш вагон досить тісно набитий. Кожне місце зайняте. Різні національності. Естонці, литовці, мадярські і польські жиди. З другого кінця вагону чути голоси українців. Все молоді люди, що їдуть до Канади на роботи: чоловіки до каменоломень або до копалень срібла і золота, жінки—на домашніх робітницях. Нас тільки троє належить до групи

„close relatives“, тобто до групи тих, що їдуть до близьких рідних.

Ми розташувалися доволі вигідно. Маємо два місця при вікні. Кожний дістає на дорогу одну американську ковдру і з них робимо собі м'які сидіння. У вагоні тепло. Наші клунки у вантажному вагоні. На прощання присилає нам кухня із Функ-казерне казан вівсяної каші і по два окрайці хліба. Ця каша нагадує нам, що ми ще не зовсім розпрощалися з діпівським побутом.

Години 4.30 пополудні. На ван-

тажній станції Фрайман зібралось досить багато осіб, що прийшли попрощатися. Крім приватних осіб, бачимо кілька осіб з жидівського комітету і майже всіх урядовців ІРО із Функ-казерне, які мають справу з емігрантами до Канади. Ось канадський лікар, перед яким тремтів кожний із цих скитальців, тепер веселий, жартівливий, фотографується з групою жидівських емігрантів і їх комітетом. „Ось обличчя урядничок-канадійок, такі відомі вам з усіх канцелярій, до яких ви десятки разів оббивали пороги. Ось окремим автом приїхало навіть канадійське Сі-Ай-Сі. І вони теж, здається, радіють з нами усіма, бажаючи нам щасливої дороги. Це робить на нас гарне враження. Прикро нам лише, що немає тут нікого з українців. Поїзд поволі рушає з місця. Нам махають руками, їдуть довго за поїздом. При шляху то тут, то там стоять групи сірих ДіПі і сумними очима проваджають наш поїзд. Їх погляд біжить за нами як незаслужений докір.

Їдемо на Авгсбург, Вецляр, Бюрцбург, Гам. Поволі сам собою навізують контакт з сусідами. Наші сусідки—мадярські жидівки, дуже чемні і прислужливі і тим дуже відрізняються від пари нахабних польських жидів, що сидять теж недалеко від нас.

Поволі вечоріє, і в вагоні ро-

биться темно. Сіре, обмокле рясно ночі зависло на вікнах вагону. Лише час-від-часу жовтавіми плямами мигають поперед вікнами електричні світла станцій. Тоді з другого кінця вагону долітають до нас тихі, немов несмілі звуки пісні: „Думи мої, думи мої...“ Спершу здавалось, що ці звуки нереальні, що це сама душа несвідомо почала співати цю ніжну, набренілу смутком прелюдію під меланхолійний стукіт коліс. Аж по хвилині я усвідомлю собі, що це справжній спів. Співає притисненими голосами група українців, що сидить у другому кінці вагону. Перед веде добрий дзвінкий альт. З ним гармонійно зливаються сопрано і два баси.

В Україну ідуть, діти,
В нашу Україну,
Попід тинню сиротами,
А я тут загину...

Це був добре зіспіваний гурт і довго ще їхні пісні віяли золотими крилами в темряві ночі.

Жиди дуже практичні під час їзди. Щоб зробити трохи більше місця для спання, деякі з них розстелюють ковдри на підлозі поміж лавками і в той спосіб звільняють кілька місць на лавках. Один з них виліз навіть на полицю поміж валізки і там спить цілу ніч. Слов'яни і балгійці сидять і куняють на своїх місцях. Давно незнаний спокій і безтурботність огортають душу.

24. 1. 48. Поїзд досить часто стає і довго стоїть на станціях. Їдемо гористим тереном, що нагадує нам наше Підкарпаття. Оже не намагаємося вбити собі в пам'ять

зарисів тих гір, ні візерунку старих міст з їх високими червоними дахами і кольоровими віконницями. Вони чужі нам і прощаємося з ними з легким серцем.

Пасажири нашого вагону розважаються, чим можуть. Одні грають в карти, інші співають, ще інші дрімають після зле виспаної ночі. Вранці дістаємо приділ американських харчів на цілий день: м'ясна консерва, кекси, мармеляда, п'ять американських цигарок на особу.

Минаємо дуже гарне, розкидане по горах місто Алтону. Безліч довгих тунелів попід скелясті і лісисті гори. Знову поволі смеркає. Наближається друга ніч у поїзді. Перед ранком будемо у Дінгольц.

27. 1. 48. Дінгольц. Третій день у переселенчій таборі в Дінгольці. Безнадійно сумна, багниста, приморська рівнина. На ній група самотніх, напіврозвалених бомбами, одноповерхових будинків сірого кольору—колишній аеродром. Забудовання розпливаються у молочній мряці, що, здається, ніколи тут не підноситься. Розвалені бетонні ангари наїжилися до сірого неба поламаними залізними ребрами. Кільканадцять, касарняного типу, будинків стоять сірі і обшарпані, мов прощальна візія повоєнної Німеччини.

А все ж цей табір тільки зверху такий понурий. Насправді ж це пристановище людей з рожевими надіями, тимчасова мрія майже всіх скитальців, місце їх старту у нове життя. Тому в загальному люди тут вдоволені усім: і примі-

тивними приміщеннями, і менше як скромним, далеко не вистачальним харчуванням. Майже цілий наш транспорт з Мюнхену: каменярі служниці, копальняні робітники частина родин від'їздить уже після завтра кораблем з Бремену. Але частина родин, між ними й ми, залишається до наступного транспорту, що відійде звідси аж 5-го або 6-го лютого, тобто майже через два тижні. Потіпаємося тим, що найближчий транспорт через Бремен буде їхати невеликим кораблем на 11 тисяч тонн, а ми поїдемо пасажирським кораблем „Аклітанія“ (24 тис. тонн). Корабель відпливе з англійського порту Саутгейптон, отже, їдучи туди, побачимо по дорозі ще Голландію і Англію. Два бльоки зайняті тут емігрантами до Бразилії. Кажуть, що вони чекають тут вже по 6 місяців на транспорт. Він має врешті відійти в середині лютого.

Прийжджих до Дінгольцу емігрантів зустрічають тут різними мовами радіо, гучномовці, які докладно вказують, що прийжджі в даному моменті мають робити.

Крізь вікно раз-у-раз врывається голос гучномовця: Achtung! Achtung! Emigranten nach Canada!

Ім треба зголошуватися до консула до останнього перегляду паперів, відбивати документи по дорозі, здавати клунки на вантаж, іти до останнього лікарського перегляду. Але це все стосується до найближчого транспорту, що відходить завтра. Ми—маємо ще час.

Пам'яті Лесі Українки

4 березня в театрі табору „Райнгардт Казерне“—Новий Ульм сцени місцевої української гімназії проведено урочисту академію, присвячену пам'яті Лесі Українки (26 лютого — 67 річниця з дня народження).

Змістовий реферат про життя та творчість Лесі Українки прочитала учениця 7-ї класу А. Сигерич. Деклямації з творів Лесі Українки: „Товаришці на спомин“ і „Казка про велета“ виконали учні: Я. Федун і Л. Залеська. Після короткої павзи показано інсценізацію драматичного етюд Лесі Українки „Гришниця“, де ролі виконали: Хвора — К. Рудий, Черниця — Л. Артимюк, акторський супровід — М. Бухенко. Деклямації й інсценізацію виконано з великим піднесенням і навіть артизмом — видно лбайливу руку педагогів і ретельну

сумлінність виконавців.

Загалом слід віддати належне педагогічному персоналові гімназії, який старанно підготував невелику програму вечора: влучно дбрано матеріал для реферату, деклямації та інсценізації; знайдено гідних виконавців. Наша жагуча не нависть до ворога-гнобителя породжена палкою любов'ю — така провідна думка, що пронизувала програму вечора, відповідно настраючи зібрану аудиторію дітей і дорослих. Патосом незмінної любови до Батьківщини і актуальною настановою — в плані духового гартування до дальшої боротьби за нашу свободу, за самостійну державу — звучали слова героїні з „Гришниця“: **Нема більшої любови понад ту, коли хто за друзів своїх віддає життя.**

А. Ю.

Обласний з'їзд політв'язнів в Регенсбурзі

Внедільно 22 лютого в регенсбурзькому таборі Гангоферсдільонг відбувся обласний з'їзд членів Товариства українських політичних в'язнів. На з'їзд прибули члени товариства з усіх осередків, де знаходяться члени цього товариства. Річний з'їзд привітали від імені Обласної СУЖ В. Онуфрієнко, від СУВ п. Заліско, від РУХ — А. Добрянський.

Після відчитання протоколу минулого з'їзду членів ТУПВ відбувся короткий звіт Управи Обласного ТУПВ. Звіт досить схематично змальовує працю товариства, яка через різні причини не стояла на високому організаційному рівні. Організація нараховує понад 130 членів. Об'єднано немало нових в'язнів політичних в'язнів. В багатьох осередках української еміграції ще не створено філій товариства, хоч там є немало людей, які відбудили навіть довгі кари в різних тюрмах та концтаборах у всіх частинах Європи й Азії. Перед новою управою філії буде стояти завдання об'єднати всіх тих людей в організацію і повести з ними відповідну роботу.

Недостатня праця старої Управи викликала голоси критики в деяких членах товариства.

Після обговорення звітів уступаючої управи та контрольної комісії вибрано нову управу. Більшість голосів Головою філії ТУПВ обрано С. Голубничого. До Управи ввійшли М. Діденко, І. Самійленко, І. Пушкар, К. Данилевський.

Нова контрольна Комісія складається з С. Росихи, А. Добрянського і Є. Шостака.

На цьому ж з'їзді намічено план ближчої діяльності ТУПВ. Виповнення анкет з членами товариства — це завдання кожного члена зокрема, і чим скоріше воно буде виконане, тим краще, бо якісне виповнення цієї анкети повністю змальовує всі етапи перебування політичного в'язня на допитах, в тюрмах, на засланні, його повернення додому та всі подробиці в'язничного режиму. Виповнення анкет усіма членами дасть можливість управі головній вибрати відповідні статистичні дані та зробити багато потрібних витягів. Члени ТУПВ, а також і не члени мають ще можливість надіслати свої спогади з тюремного життя на великий конкурс, проголошений Управою ТУПВ. Управа обласної філії ТУПВ має ж багато завдань організаційного характеру, а також і завдання візнати ряд пам'ятних дат в житті українського народу: вечір пам'яті С. Єфремова, вечір спогадів про страшний голод 1933 року тощо.

З'їзд членів ТУПВ ухвалив послати привітальний лист президентові Української Народної Республіки А. Лівіцькому, в якому бажає голові нашого еміграційного уряду сили, здоров'я та наполегливості в боротьбі за українське визволення та виборення власної самостійної держави.

О. В.

ОГОЛОШЕННЯ

Канцелярія Свящ. Синоду УАП Церкви на еміграції уневажає цим особисті посвідчення, видані в свій час слідуючим особам:

1. ч. 603.19, 13. 11-46 р. Гаєнко-Гаєвському Іванові,
2. ч. 636.46, 22. 11-46 р. Татаркові Архипу
3. ч. 646.56, 25. 11-46 р. Стельмахові Петру,
4. ч. 754.82, 17. 12-46 р. Чумакові Івану,
5. ч. 613.23, 22. 11-46 р. дяк. Бриневі Миколі,
6. ч. 301.127, 4.6-47 р. дяк. Скибинському Юрію.

Канцелярія Свящ. Синоду УАП Церкви на еміграції.
25. 2. 1948 р.

Шукаю видавця для видання сатиричної повісті розміром на десять аркушів. Звертатись до редакції „Українських Вістей“. В. Чапленко. 393—2

УВАГА! УВАГА!

Нова книжка
А. КАЩЕНКА

Славні побратими

Ціна книжки 4 нм.

При більших замовленнях опуст. Замовлення проху надіслати на адресу: J. Boegl's Buchhandlung, Ukrainische Abteilung, Neumarkt (Opl.) 341-1

Подяка

Управа Табору в Дінкельсбюль надіслала дня 27.12 збірку добровільних пожертв, зібраних серед табора в сумі 2.000 нм. марок з призначенням: 1.000 нм. марок на допомогу бійцям УПА, а 1.000 нм. марок на інші потреби СХС.

Управа Санітарно-Харитативної Служби складає цим всім жертводавцям найщиршу подяку.

Управа СХС.

Членству ЛУПВ до відома

Подаємо заінтересованим бувшим політв'язням німецького режиму до відома:

1) Бетройунгсштелле Державного Комісаріату расово, релігійно і політично переслідуваних переводить верифікацію тільки тих політв'язнів, що мешкали приватно. Мешканці в таборах ІРО є поза засягом компетенції згаданого комісаріату.

2) Верифікацію продовжують і подання в тій цілі враз з відповідними залучниками можна складати в канцелярії Ліги УПВ безпосередньо або пересилати поштою. Всі подання переслані до Бетройунгсштелле повертаються до канцелярії Ліги УПВ на затвердження Української Верифікаційної Комісії як першої інстанції.

3) Допоручається зверфікувати членам використання санаторій і відпочинкових осель, що є в диспозиційному заряді Державного Комісаріату. Подання в тій цілі складати на німецькій мові до Державного Комісаріату через логічні Бетройунгсштелле з допоручуючими посвідками німецьких лікарів.

4) Для студентів бувших політв'язнів німецького режиму є стипендійні фонди Державного Комісаріату. Подання враз з університетськими посвідченнями про заавансованість в науці спрямовувати до того ж Комісаріату через Бетройунгсштелле.

5) Хворі можуть користати з допомог та тимчасових позичок. До подань потрібні атести німецьких лікарів.

6) Інформації в справі відшкодувань уділяє Державний Комісаріат для расово, релігійно і політично переслідуваних Мюнхен-Гольбайнштр. 11, кімната 59, як також уповноважені Комісаріату в слідуючих місцевостях: Ансбах, Аугсбург, Нюрнберґ, Регенсбург, Вюрцбург.

7) Інформації відносно справ під пунктами 2, 3, 4, 5, уділяють канцелярія Ліги УПВ та канцелярії філій ЛУПВ.

8) Подані пункти від 1—6 відносять тільки до тих політв'язнів нім. режиму, що мешкають на території Баварії.

Секретаріат ЛУПВ.

РОЗШУКИ

— Про Знайомих: Овсюкова Люсіка, Довнора Женю прохання писати на „Українські Вісті“. 360—1

— Трофименко Галину, Людмилу Оксану розшукують родичі. Писати на „Українські Вісті“. 36—5

— Друзів розшукує Федір Пестушко. Писати на „Укр. Вісті“. 356—2

— Батька Григорія, матір Антоніну, брата Сергія і сестру Олену розшукує Григорій. Проху відгукнутися на адресу „Українські Вісті“. 368—2

— Мірошніченка Івана з родиною, Ефнера Олександра, Дутковського Степана, Грижака Володимира, Андрієвського Анастасія — шукає Віктор Костельний. (24) Heidenau-Tostedt, DP-Camp, Baracke 102/12, Kreis Harburg. 317—2

— Друга Хоботова Петра, що працював Швайнгайм, біля Франкфурту, шукає Сидор Олексій — Ельванген (Iager) PC IPO 709 Ellwangen (Jagst) PC IPO 709. 331—1

— Матір Гавриленко Марію, народжену в Полтавщині, востаннє розгубилася в м. Карлсбад; та сестру Гавриленко Катерину востаннє була в беєрку Бремен розшукує Хохла Федора. Augsburg, Sonne-Kaserne 384—1

— Харченко Павла, нар. 1909 р., Харченко Ніну нар. 1924 р., Харченко Галю нар. 1916 та Харченко Ірину розшукує Харченко Володимир. Писати на „Укр. Вісті“. 387—1

— Рідних та знайомих: Каленіка Михайла, Каленіка Івана, Прошенка Івана, Прошенка Григорія, Коротченка Стефана, Соломона Івана, Бурака Стефана. Писати на „Укр. Вісті“. 389—1

— Рідних та знайомих розшукує Киселева Віра. Писати на „Українські Вісті“. 350—4

— Брата Шерстюка Андрія, його дружину Шерстюк Марію та рідних: Пороха Трохима, Порох Палажжу, Костюченка Дениса, Білана Андрія, братів Мельника Вільгельма і Павливського Романа розшукує Микола Шадир — Ганновер, Меккерштрассе 21-27, Блок 5а-10 376—2

— Теодора Сарахмана, сина Гриця, з Ванкович, пов. Самбір/в січні 1944 р. був у таборі Освенцім шукає Марія Лозинська — Мюнхен, Ренатштрассе 21-4 378—1

— Брата Петровського Стефана з Хирова, пов. Доброміль (до кінця війни був у концентраційній таборі в Орауенбурґу коло Берліна) шукає Микола Петрівський. Augsburg, Sekertlin 48a 379—1

— Рідних та знайомих з села Шевця [Рева Руська шукає Гаврилюк Володимир — Напауа М., Ukr. Lager — Зятя Кнігіна Афанасія і дочку Олену Кнігину (уроджену Вороніну) і їх дітей Леоніда і Людмилу (всі з Харченки) шукає батько Давид Семенович. Писати до редакції „Українські Вісті“ 381—4

ВИДАВНИЦТВО „РІДНА ШКОЛА“

має на складі:

1. Шапошніков і Вальцов	Збірник алгебричних задач (част. 1)	ціна 15 НМ.
2. Динь	Ботаніка	„ 15 „
3. Кисельов	Геометрія (планіметрія)	„ 21 „
4. Іванов	Географія частин світу	„ 21 „
5. Пузмер	Зоологія	„ 22 „
6. Динь	Неорганічна хемія	„ 25 „
7. Соколов	Фізика (част. 3, електр. та оптика)	„ 30 „

Verlag: „Ridna Schkola“ Hannover, Möckernstr. 29 357-1

Коли Ви хочете дізнатись про те, що діялось „під сонцем Сталінської конституції“ за 25 років, прочитайте мемуари нашого політичного каторжанина — Костя Слюбідського:

“За залізною брамою“

що є частиною Української Білої Книги.

Книга захоплююча, змістовна і цікава; коштує 10 р.м. та висилається як за готівку, так і пошлятою.

Поштові перекази, замовлення і листування спрямовуйте на адресу: Регенсбург, Гангофер-Зідлонг, блок 4, кім. 88.

Вписи до УВУ

на літній семестр 1948 року

Записуватися можуть особи, що мають повну середню освіту.

До прохання про прийняття треба додати: матуральне свідоцтво, есентуально інші шкільні документи про освіту в оригіналі та завірені відписи, власноручно писаний життєпис, три світлинки.

Вписуватися можна на всі семестри, на:

- 1) Філософський факультет,
- 2) Факультет права та суспільно-економічних наук з відділами: а) права, б) суспільно-економічним.

Студійна семестральна оплата вносить 200 РМ, а вписова оплата 30 РМ. Виклади почалися 8. 3. 1948 р. Всяке листування спрямовувати на адресу:

До вписів треба зголошуватися особисто кожного дня, крім суботи, в часі від 10-12, до секретаріату факультетів: Мюнхен, Версайлерштрассе 4, Версайлерштрассе, III пов. (Доїзд трамваем ч. 19 до Грільпанцерштрассе).

Ректорат Українського Вільного Університету.

— Розшукують родичів: Томку Ксеню Томку Валентину, Томку Наталію, Ферстер Юзефу, Катрю та Геню шукає Томкі Георг: Hempton Green Fakenham, Norfolk Camp 82, B. 3, Great Britain 383—2

— Ми, українці з Канади, маємо бажання з метою одруження нагадати зв'язок з дівчатами, які бажали б переїхати до Канади, можна і з родиною до 3-х осіб. Бажано одну дівчину віком від 18 до 20 років (Нагірний); 20—25 років (Гарбар). Перший з нас Нагірний Іван має 25 р., другий — Гарбар Петро — 28. Писати на адресу: Schumacher Ont., P. O. Box 607 c/o Harbar Petro, Nahrinyj Iwan 392—1

До всіх передплатників „Українських Вістей“

Ще раз нагадуємо, що часопис висилаємо новим передплатникам лише з 1-го числа відповідного місяця. Тому належну суму, з зазначенням точної адреси, треба надіслати не пізніше 25 числа попереднього місяця, маючи на увазі доставити часопис з 1-го числа нового місяця. Адресу писати обов'язково розбірно і ясно. Бувають неточні адреси, що трапляються через нечітке письмо, а тому часопис не потрапляє до передплатника. Тому прохаємо всіх передплатників надіслати свої адреси ще раз, але написані виразно — друком.

Адміністрація.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100 % надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надіслати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Видавничка Спілка „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невміщених дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок „А“ від 8—12 год. щодня, крім суботи.

Authorized by European Command Civil Affairs Division APO 757 — AG 337 — GEC-AGO — 14. July 1947

Druck: Ukrainische Zeitung Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.